

Julian Przyboś

Rymowanka czerwcową

- Zgadnij, co jest obecne, kiedy od nas stroni?
- Najwywolańsze - choć głucho
o nim...
- Co objawia się wszystkim, a wydaje niczym?
- Wszędzie bywałe:
chętnie jak ucho,
zawsze zwodnicze:
dalsze niż echo
schowane za pień;
wywoływałem
je ze stu strapień,
ze dwustu uciech -
a samo przyjdzie do słowa Ucie
zakrąglone w powietrzu ręką,
jeżeli skinie...
- Jakże jeszcze jest ono? Zgodne z głuchą wieścią?
- Wiecznie ponocne, choć je wypukał
w szumnej dębinie
/ale wbrew dźwiękom/
w dzień dzieciół dzieciom,
ale w las poszła nauka...
- Określ, w jakim stopniu to jest tajemnicze?
- W jakim je zbiegły z tajemnych dziwów
koń złotem podków
na szklanej górze szyby wydzwonił,
diamentem przeciął,

wyzwolił pokój,
skoczył skrzydlaty z promienną grzywą,
koń - pesikonik
za nim w pogoni
i cyka w uchu jak sekundniczek...

- Jak je, którym ze zmysłów, chwycić i zatrzymać,
skoro zdaje się, że jest, zdaje się, że nie ma?

- Posłysz, jak ciche, zerknij: to? nie to?
i spróbuj noskiem, mój wierszokleto,
czy bardziej dzwonne, wonne niż piękne?
Słuchaj, odpowiedz, jak - hej-ho! - krzyknę...

- Czy to jak czarokwiatek, co raz w nocy kwitnie,
a nie nie ~~wyrosły~~ na marzeni^{ach}, łajenki^{ach} słowiczyn^{ach}?

- Dlaczego pytasz? Czemu nie milczysz?
Mów je bezsłownie, milcz je dobitnie,
niech nie zginie,
w książce zażaleń, w gałązce życzeń...